

Arrest

nr. 94 340 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 april 2007 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 april 2007 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 7 september 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 november 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest nr. 4 444 van 4 december 2007 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoekster diende op 21 maart 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De commissaris-generaal nam op 24 juli 2008 in antwoord op verzoeksters tweede asielaanvraag de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 20 646 van 17 december 2008 weigerde ook de Raad verzoekster nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoekster diende op 14 augustus 2012 een derde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 augustus 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. A. A.] [...]
van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.08.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 02.04.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.09.2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 04.12.2007 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de procedure afsloot. Overwegende dat betrokkene op 21.03.2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 28.07.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 17.12.2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 24.08.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart dat ze geen nieuwe documenten kan voorleggen. Overwegende [d]at betrokkene verklaart dat ze niet kunnen terugkeren naar Irak omdat ze geen geld zouden hebben[.] Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen geld zouden hebben om eten te kopen of om facturen te betalen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze psychische problemen heeft en last heeft van slapeloosheid. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen geld zou hebben om naar Irak te bellen, maar dat haar vader af en toe zou telefoneren naar hen om te horen of ze het goed hebben. Overwegende [d]at betrokkene verklaart dat het laatste contact met haar vader van één maand geleden zou dateren. Overwegende dat deze problematiek er één is van materiële aard en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via haar vader vernomen heeft dat de situatie nog zeer gespannen zou zijn

in Zakho en dat het gevaar nog niet geweken zou zijn waardoor ze voorduren[d] in angst zouden leven. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot een beslissing 'niet in overwegingname' kreeg van DVZ. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10 van “het EG-verdrag” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Dat de verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoekster zich aansloot bij de asielaanvraag van haar echtgenoot die nieuwe elementen aanhaalde doch eveneens een beslissing ‘niet in overwegingname’ kreeg.

Dat echtgenoot van verzoekster wel degelijk een aantal documenten bijbrengt die nog niet eerder door de Commissaris-Generaal werden beoordeeld en die dus ‘nieuwe elementen’ uitmaken die verzoekers rechtvaardigen om een nieuwe aanvraag te doen.

Ongeacht het tijdstip waarop verzoekster in het bezit is gekomen van deze documenten, heeft de Commissaris-Generaal zich nog niet over deze elementen gebogen, en het doen van een nieuwe asielaanvraag is voor verzoekster de enige mogelijkheid om deze stukken aan de appreciatie van het Commissariaat-Generaal te onderwerpen.

Dat het Commissariaat-Generaal weigert om kopieën van nationaliteitsbewijzen, huwelijks- en doopaktes in aanmerking te nemen omdat de herkomst en authenticiteit ervan niet nagegaan zouden kunnen worden. Dat het Commissariaat-Generaal anderzijds ook weigert te wachten op de aankomst van de originelen van de nationaliteitsbewijzen, die de echtgenoot van verzoekster beloofde bij het tweede interview neer te leggen.

Dat het Commissariaat-Generaal voor het overige ook weigert om beeldmateriaal, krantenartikels en verklaringen van verzoeker in aanmerking te nemen.

Dat men zich kan afvragen wat verzoekster dan nog meer kan aanbrengen, daar de beelden van geweld die zij bijbrengt “zijn wat ze zijn”, de krantenartikels “enkel geloofwaardig zijn wanneer deze ondersteund worden door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen” en de verklaringen van verzoekster “op geen enkele manier gestaafd worden”.

Dat het Commissariaat-Generaal op alle mogelijke manieren de bewijskracht van de door verzoeker aangebrachte elementen tracht te ontkennen, doch dat dit nog steeds nieuwe elementen zijn die verzoekster rechtvaardigen om een nieuwe aanvraag te doen.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.)

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst."

2.2. Verweerder repliceert dat het middel onontvankelijk is in de mate dat verzoekster weliswaar verwijst naar bepaalde rechtsregels, doch niet uiteenzet waarom zij van oordeel is dat deze zijn geschonden. Hij stelt tevens dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en zet uiteen dat het begrip nieuwe gegevens in deze wetsbepaling niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. Hij licht toe dat de stukken die verzoekster bij haar derde asielaanvraag aanbracht weliswaar nieuw kunnen zijn in de zin dat zij hem nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar twee eerdere asielaanvragen. Ook wijst zij erop dat nieuwe gegevens relevant moeten zijn. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM duidt verweerder dat de commissaris-generaal over een mogelijke schending van deze verdragsbepaling reeds een standpunt innam ingevolge de behandeling van de twee voorgaande asielaanvragen van verzoekster en besloot dat er geen nood bestond om haar een beschermingsstatus toe te kennen.

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar derde asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe documenten aan te brengen. Zij lichtte toe niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat zij hiertoe niet over de vereiste financiële middelen beschikte en gaf te kennen psychische problemen en last van slapeloosheid te hebben. Voorts stelde zij dat haar vader haar contacteerde en verklaarde dat de

toestand in Zakho zeer gespannen is, dat het gevaar er geenszins geweken is en dat haar familie in voortdurende angst leeft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende onderdelen van verzoeksters verklaring en oordeelde dat niet kon worden besloten dat nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd. Er blijkt dan ook niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of enige dienstige mededeling van verzoekster niet in aanmerking zou hebben genomen.

De stelling van verzoekster dat zij *“zich aansloot bij de asielaanvraag van haar echtgenoot”* vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Zelfs indien evenwel zou dienen te worden verondersteld dat verzoekster de bedoeling had om te verwijzen naar de door haar echtgenoot aangebrachte documenten, dan nog moet worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft vermeld dat ook de derde asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot niet in overweging werd genomen.

Ook door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder de door haar echtgenoot aangebrachte stukken heeft beoordeeld toont verzoekster niet aan dat de ten aanzien van haar genomen beslissing tot stand kwam met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat niet blijkt dat verzoekster of haar echtgenoot verweerder verzochten om te wachten met het nemen van een beslissing in afwachting van de ontvangst van originele overtuigingsstukken. Daarenboven moet worden gesteld dat van een asielzoeker die een derde asielaanvraag indient mag worden verwacht dat hij deze aanvraag pas indient op het ogenblik dat hij over bewijskrachtige stukken beschikt en dat uit een voorbarig indienen van een derde asielaanvraag slechts een onzorgvuldig optreden van de aanvrager zelf kan worden afgeleid.

Verzoekster lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken toen zij door verweerder werd gehoord en dat zij haar derde asielaanvraag met stukken kon onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou zijn geschonden.

2.3.2. Waar verzoekster verwijst naar een schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad slechts opmerken dat de commissaris-generaal reeds twee maal heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad deze beslissingen bevestigde. Er werd derhalve, gelet op artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, reeds onderzocht of de eventuele terugkeer van verzoekster naar Irak aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en geoordeeld dat dit niet het geval is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er nieuwe gegevens zijn die toelaten te besluiten dat de vroegere beoordeling achterhaald is.

Daarenboven moet worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg heeft dat verzoekster verplicht wordt om zich naar een regio te verplaatsen die zij zelf onveilig acht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 10 van *“het EG-verdrag”* beperkt verzoekster zich tot het louter weergeven van de inhoud van een verdragsartikel, zonder evenwel uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling in concreto geschonden wordt. Gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting is dit onderdeel van het middel onontvankelijk (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK